

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man is on the left, wearing a blue and white plaid shirt, and the woman is on the right, wearing a light blue ribbed sweater. They are positioned against a background of a sunset or sunrise over a landscape, with warm orange and yellow light filling the sky. The overall mood is intimate and romantic.

Joanne Rocková
Zlatá střední cesta

 HARLEQUIN®

JOANNE ROCKOVÁ

ZLATÁ STŘEDNÍ CESTA

PŘEKLAD

LUCIE POULET

Milá čtenářko,

*setkáváme se poprvé v novém roce a nikdo z nás neví, co nám přinese. Samozřejmě si všichni přeje-
me pevné zdraví, štěstí a pohodu pro co nejvíce lidí,
především však pro své blízké a pro sebe. Jednu ma-
lou jistotu ale snad můžeme společně mít. I v tomto
roce budou nadále vycházet mé příběhy, které jsou
věnovány romantice, lásce a i hledání a nalézání štěs-
tí v souznění dvou duší...*

*Mužští hrdinové lednových povídek o podobných
svých touhách a potřebách vlastně nic netuší. Jejich
cesta k poznání vlastních tužeb leckdy není ani pří-
jemná, ani jednoduchá, ale výsledek stojí za to. Pře-
svědčte se o tom sama!*

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

ZLATÁ STŘEDNÍ CESTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Rebel

První vydání:

Harlequin Books, 2019

Překlad:

Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2019 by Joanne Rock

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02–516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24–25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5695-7 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5696-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5697-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Marcus Salazar by si užil odpolední vyjíždku na koni mnohem víc, kdyby si raději nechal mobil na ranči. Nastavil si přístroj na vibrace hned poté, co ignoroval dva hovory z kanceláře, ale stejně si nemohl pomoci a pořád ho kontroloval. Přijel na ranč do Mesa Falls, což byl luxusní korporátní komplex ve westernovém stylu v Montaně, aby tady uskutečnil nejdůležitější obchodní schůzku svého života. Chtěl ze svého nevlastního bratra Devona vyrazit dohodu, která by jemu, Marcusovi, konečně poskytla plnou kontrolu nad Salazar Media. Už se nemohl dočkat, až spolu začnou vyjednávat, i když velmi dobře věděl, že to nebude vůbec nic příjemného.

Když mu začal znovu vibrovat telefon, podíval se na něj a zjistil, že mu Devon právě volá. Možná, že konečně přijel; však už tady dávno měl být. Taková byla alespoň domluva. Marcus si připomínal, že se musí chovat slušně a snažit se o pozitivní přístup. On a Devon sice mají rozdílný pohled na budoucnost Salazar Media a vlastně na úplně všechno ostatní, ale nemusí se přinejmenším tento týden vracet ke starým sporům. Zkrátka se pokusí zjistit, jakým způsobem by mohl vykoupit Devonův investiční podíl a konečně pak snad budou schopni spolu normálně vycházet.

„Za dvacet minut se můžeme sejít ve velkém společenském sále,“ pronesl Marcus do telefonu bez

jakékoli přede hry. Byl vděčný za poddajnou a inteligentní Appaloosu, které očividně nevadilo, že se zabývá i něčím jiným. I tak se snažil jednou rukou pevně držet otěže; ve druhé měl mobil. Základy jízdy na koni si pamatoval ze školy, ale tahle kobylka by ho neshodila, ani kdyby byl úplný začátečník. „Zatímco jsem na tebe čekal, vyjel jsem si na koni, už jsme ale skoro u ranče.“

Zašilhal do pozdně odpoledního listopadového slunce a viděl sosnami porostlou vyvýšeninu, která stínila stáje šedesáti hektarového ranče. Pozemky byly situovány poblíž řeky Bitterroot, na místě, kam jeho otec, Alonzo Salazar, často jezdíval. Několikrát mluvil o tom, že sem vezme Marcuse a Devona na výlet. Když byli malí, mezi jejich matkami vládla zlá krev, takže bylo hodně těžké takový výlet zorganizovat. A později se zlá krev začala projevovat i mezi nimi.

No a teď... teď už bylo pozdě.

Marcus a Devon se s otcem naposledy rozloučili minulé léto po jeho boji s rakovinou, která si ho vzala až příliš rychle. Jejich otec byl pryč a on byl vlastně jediným důvodem, proč se k sobě bratři chovali mimo rodinné podnikání korektně. Bez lítosti by teď mohli rozpustit zbytek svých pout, ale svým příjezdem sem plnili slib, který dali svému otci, když byl na smrtelné posteli: že než se definitivně vydají každý svou cestou, sejdou se tady na ranči. Z důvodů, kterým Marcus stále nerozuměl, byl jeho otec odhodlaný dostat Marcuse a Devona společně do tohoto koutu Montany.

„Já ještě bohužel nejsem na místě,“ ozval se slabě Devonův hlas, který soupeřil s výrazným hlukem v pozadí. Jakési oznámení z amplionu. Šum jiných hlasů. „Trčím pořád na letišti v Mumbaji.“

„V Mumbaji?“ Marcus se zapřel v sedle a zastavil koně, aby se mohl na telefonát plně soustředit. „V té Mumbaji na opačném konci světa?“ ověřil si a zaplavila ho frustrace. To tedy znamená, že jeho bratr nepřijede ještě přinejmenším jeden den.

„Zavolal bych dřív, ale ukradli mi mobilní telefon i pas a... zadrželi mě na celním oddělení.“ Jeho bratr zněl našťavaně a unaveně.

„A oni ten telefon našli? Dostal jsi ho zpět?“ Marcus se zmateně podíval na displej a viděl bratrovu tvář. Jak by mu mohl volat ze svého čísla? Vzápětí si uvědomil, že mu Devon volá přes messenger. Že nejde o normální hovor.

„Ne. Koupil jsem si jiný tady na letišti ve stánku.“ Devonův hlas zněl chraptivě, jako by předtím mluvil celé hodiny. „Dostal jsem vzkaz z ambasády, že mi snad pomůžou dostat se do Států, ale mezitím –“ v hovoru nastalo rušení, jako by Devon procházel větrným tunelem, „– měl bych být brzy v Montaně.“

„Neslyšel jsem,“ řekl Devon a pobídl lehce Appaloosu. Napadlo ho, že i jeho signál může být v hustě zalesněné oblasti slabý. Kobylka znovu vykročila. „Zrovna jsem dokončil smlouvu na ranč Mesa Falls. Stanou se naším klientem.“ Pracoval na tomto úkolu s majiteli ranče od doby, kdy si uvědomil, že tahle cesta je nevyhnutelná. Od jednoho z majitelů získal slovní souhlas už dopoledne, zbytek považoval víceméně za formalitu. „Můžu si vzít jeden den navíc, abych na jejich záležitosti zapracoval osobně, ale pokud se tady neukážeš do osmačtyřiceti hodin, budu se muset vrátit do Los Angeles.“ Marcus vedl kancelář na západním pobřeží, zatímco Devon pracoval jako spoluprezident společnosti v New Yorku. Jejich otec fungoval jako mlčenlivý generální ředitel a svou roli plnil spíše v ústraní.

„To nebude třeba. Já –“ Devonova slova opět zmizela, „– mě může zastupovat. Má pověření mluvit za mě –“ Ozvalo se hlučné praskání a znovu zavládlo ticho.

„Kdo?“ Marcus se snažil zaslechnout, co mu jeho bratr říká. „Přijede za tebe někdo na ranč?“

„– nemá smysl. Raději ti napíšu. Je mi to líto.“

Pak se spojení přerušilo nadobro.

Marcus se mračil na telefon, ale viděl jen Devonovu fotografii z facebooku. Jak mohl Devon odkládat cestu do Montany až na poslední chvíli? I firmním tryskáčem, který s sebou navíc v Mumbaji neměl, by cesta trvala osmnáct hodin, víceméně. Ačkoli... Marcus dobře věděl, že když člověka zadrží celní úředníci, a zvláště v cizině, není to žádný piknik. Kromě toho mu možná Devonova neschopnost dostat se na jejich schůzku bude hrát do karet při vyjednávání o získání plné kontroly nad Salazar Media. Doufal, že už to tak bude jednou provždy. Tato společnost byla koneckonců jeho dítětem. Otec a Devon se upsali pouze k finanční podpoře, přičemž jejich otec se ujal funkce generálního ředitele jen proto, že dokázal mezi ním a Devonem vždycky sjednat jakýsi křehký mír. Ale po smrti Alonza nastalo vakuum, které měl Marcus v úmyslu vyplnit. Jako zakladatel si Marcus zaslouží pozici generálního ředitele. Měl v plánu ji získat, jinak... jinak odejde.

Zastrčil si mobil do kapsy a pobídl kobyliku k rychlejším tempu a cválal s ní k hlavnímu srubu ranče Mesa Falls.

Ranč Mesa Falls měl obrovské kouzlo: už jen to, že ho krása tohoto místa dokázala rozptýlit ze starostí a frustrace, bylo důkazem samo o sobě. Konsorcium vlastníků, dohromady jich bylo šest, tuto půdu

koupilo a posledních osm let se všichni z nich dělili o dobytek a každý z nich měl na svém podílu půdy i vlastní dům. Před rokem se však celá skupina rozhodla, že otevře tuto oblast i externím návštěvníkům ve snaze částečně touto aktivitou financovat přechod k trvale udržitelnému hospodářství. Marcus ucítil obchodní příležitost pro Salazar Media a navázal s celou skupinou dialog. Majitelé se slovně zavázali k šestiměsíční smlouvě se Salazarem, který je měl mediálně zastupovat na sociálních médiích reklamami, banery a poutači. Další součástí jejich dialogu byl i slib ohledně možnosti prodloužení smlouvy, pokud budou spokojeni s výsledkem kampaně. Marcus měl v plánu s klíčovými členy personálu ranče uspořádat pár setkání, aby přivykli na jejich přítomnost a účast, a jakmile budou podepsány všechny smlouvy, chtěl rychle zamířit zpět do Los Angeles. Tím pádem bude mít čisté svědomí, že se tady s Devonem alespoň pokusil setkat. Jestliže se Devon neobtěžoval přijet sem osobně a včas, je to jeho věc.

Jak Marcus zajížděl za stáje, zahlédl, že u obrovského hlavního srubu zastavuje naleštěná černá Escalade. Vyskočil z ní olivrejovaný řidič a přeběhl k zadním dveřím. Na oknech byla zbarvená skla, takže Marcus neviděl dovnitř. Najednou si vzpomněl na slova svého bratra, říkal něco o někom, kdo ho bude zastupovat. Vážně sem Devon poslal někoho místo sebe? Bylo by to zvláštní, protože svůj zastup by musel domluvit před mnoha hodinami. Bylo dost jasné, že nijak nespěchal dát mu vědět o svém pozdění.

Marcus seskočil z koně a podal Appaloosiny otěže čekajícímu podkonímu. Poděkoval mu a neustále hleděl na Escalade. Zadní dveře se otevřely a objevila se nepopíratelně ženská noha ve vysoké botě na

jehlovém podpatku. Štíhlé lýtko. Šedostříbrná sukně. *Může mluvit za mě...*

Najednou mu zase ta bratrova slova zazněla v hlavě a v tom okamžiku ta jediná žena, které kdy byl umožněno, aby mluvila za Devona Salazara, vstoupila do jeho zorného pole. Lily Carringtonová stála vedle vozu. Na sobě měla velký černý otevřený plášť, pod kterým byla vidět šedostříbrná sukně a bledě levandulová halenka. Na rameni jí visela maličká kabelka. Byla to ta nejudržovanější a nejs sofistikovanejší žena, s jakou se Marcus kdy setkal. Ani jediný tmavý vlas nebyl jinde, než mu bylo souzeno. Byla výkonná. Klidná. Organizovaná. Klienti ji chválili jeden přes druhého. Byla Devonovou pravou rukou a postupem času se vypracovala v rámci newyorské pobočky až na číslo dva – provozní ředitelku. Byla protikladem všeho, co se Marcusovi obvykle na ženách líbilo, chladná a uměřená, zatímco on se většinou díval po vášnivých a trochu bohémských typech. Ale z nějakého popouzejícího důvodu vždycky musel bojovat s divokou přitažlivostí, kterou k Lily už dávno cítil. Naštěstí pro něj byla zasnoubená s jakýmsi mužem a bezpečně mimo jeho dosah. To, že v něm i takhle na dálku, kdy vypadala ve slunečních brýlích jako filmová hvězda, vzbuzovala neskutečný chtíč, už tak skvělé nebylo.

„Marcusí,“ usmála se na něj zdvořile, když ho zahlédla, a vykročila směrem k němu. „To je ale nádherná nemovitost.“ Posunula si brýle a pokynula rukou k masivní srubové stavbě, která byla nedávno postavená pro hosty ranče. Prohlížela si stáje, recepci a ostatní budovy, které přináležely k zařízení, stejně jako kopce, které se převalovaly hned za budovami. „Doslova to bere dech.“

On sám považoval pohled na ni za daleko krásnější

než výhled na podzimní krajinu, ale svůj názor si nechal raději pro sebe. Už teď v duchu počítal, jak rychle bude moci odsud odjet, aniž by ohrozil svou pozici při vyjednávání s Devonem. Během svého života se dopustil věcí, na které nebyl pyšný, ale nikdy by nepřekročil nemyslitelnou hranici, aby sváděl ženu, která nosí zásnubní prsten jiného muže.

„Na fotkách to bude vypadat výborně,“ souhlasil a obrátil svou pozornost k výhledům do krajiny, aby nehleděl na Lilyina plná ústa nebo do světla modrých očí. „Vzhledem k tomu, že se Devon neuráčil ukázat, možná bychom mohli strávit čas tím, že nastavíme účet ranče a zkusíme vyškolit pár lidí z personálu alespoň v základech marketingového přístupu. Pošlu ti písemně agendu, abychom se oba dostali domů co nejdřív.“

Dlouho byla tiše. Hodně dlouho. Vlastně se musel otočit, aby zjistil, co se děje, že tak dlouho nemluví. „To bychom mohli,“ přikývla pomalu a hleděla na něj tak trochu ostražitě. „Nebo bychom mohli začít dialog o tom, jak naplnit roli generálního ředitele, protože tohoto se mělo původně dnešní jednání týkat. Možná bychom mohli společně vymyslet plán pro budoucnost Salazar Media a –“

„To jednání bylo naplánované pro mě a Devona. Ne pro tebe.“ Napadlo ho, kde se asi Lily v procesu jejich vyjednávání o moci v Salazar Media vidí. Doufá snad, že si pro sebe vydobude ještě lepší pozici? Že Marcuse naprosto vyřadí a převezme pobočku na západním pobřeží? Nebýt skutečnosti, že bratři Salazarovi žili na opačných stranách kontinentu, mohlo k rozdělení moci dojít už dávno. Takhle daleko to spolu dotáhli jen proto, že newyorskou a Marcusovu pobočku řídili tak nezávisle na sobě, jak to jen bylo možné.

„Taky mám v tom výsledku leccos v sázce,“ prolesla chladně. „A teď, když tvůj otec už není s námi, aby dokázal trochu uhladit vaše... rozdílly s Devonem, doufala jsem, že jeho roli možná budu moci převzít já.“

„Požádal tě můj bratr, abys mě do toho zatáhla?“ Uvědomil si, že ta jeho pokřivená sexuální přitažlivost, kterou k ní cítí, způsobuje, že na ni mluví ostřeji, než by mluvil normálně. „Myslel si, že máš větší šanci přesvědčit mě, abych udělal, co chce?“ Marcus během let mnohokrát musel dospět ke kompromisu ohledně toho, jak viděl roli jejich společnosti. Mnohokrát byl svědkem toho, že jim unikly skvělé příležitosti jen kvůli Devonovu odlišnému přístupu.

„Samozřejmě, že ne,“ pronesla pevně a potřásla hlavou. „Jsem si však vědomá toho, že na obou stranách panují určité frustrace –“

„Ne, Lily,“ přerušil ji, protože nebyl ochoten mluvit s ní zrovna o tomto. „Ty nemůžeš vůbec tušit, jaká je úroveň mojí *skutečné* frustrace.“

Jeich pohledy se setkaly a dlouho ani jeden z nich neuhnul očima, takže mohla jeho slova nějakou dobu doznívat. Odhadl chvíli, kdy jí došel jejich podprahový význam. Lehce zatajila dech, a pak pomalu zamrkala. Cožpak si opravdu nebyla vědoma té... chemie? Ne, že by na tom záleželo. Už tak má dost starostí s bratrem, nebude se ještě kvůli chťiči po Lily zaplétat do něčeho, co na něj pravděpodobně nastražila. Tak místo toho zaplatil řidiči, který jí přivezl na ranč, a poslal ho pryč.

Když se vrátil k provozní ředitelce Salazar Media, zdálo se, že si v mezičase dokázala nasadit na tvář masku naprosté lhostejnosti. „V tom případě počkám, až mi dáš vědět, kdy se můžeme sejít.“ Držela před sebou svou miniaturní kabelku, což byla

směšná obrana. Klidně by mezi nimi mohl stát konferenční stůl obklopený lidmi, a stále by cítil ten tah přitažlivosti.

Teď jen přikývl, obrátil se na patě a šel si pro svého koně. Byl vděčný za rozhodnutí, že zůstane v domku pro hosty, který byl od hlavního srubu dost stranou. Čím větší vzdálenost bude mezi ním a Lily Carringtonovou, tím lépe. Ta žena představovala vážné nebezpečí pro jeho schopnost soustředění a tady byla v sázce budoucnost jeho firmy.

Co se to tam s Marcusem stalo? Tu otázku si Lily kladla, když se zanořila hlouběji do hluboké vany ve své suitě. Doufala, že jí dlouhá koupel pročistí hlavu. Suita byla nádherná, podlahy byly z tvrdého dřeva a interiér byl vyzdobený nesmírně vkusnou směsicí westernového stylu a naprosto moderních prvků. Jakmile vstoupila, okamžitě si zapálila oheň v krbu, i když venku nebyla zase taková zima. Na tuhle horskou zkušenost se moc těšila. Lily projela prsty bublinky ve vaně, které vydávaly lehkou vůni růží, a byla trochu smutná z toho, že si nemůže bezstarostně užívat krásy Montany a toho nečekaného výletu, protože najednou se mezi ní a Marcusem Salazarem odehrává něco divného. Něco vzrušujícího a ještě více nečekaného než tato cesta.

Lily zavřela oči a vybavovala si tu chvíli, kdy přijela k obrovskému srubu. Byla ráda, že vidí Marcuse, i když cítila i lehké obavy. Věděla o odcizení, které panovalo mezi nevlastními bratry, ačkoli nikdy vlastně nepochopila, proč k němu došlo. Pokud jeden druhého tolik neměli rádi, proč spolu s pomocí svého otce začali podnikat? Na druhé straně bylo jasné, že jejich talenty se vhodně doplňují. Marcus byl kreativní génius se schopností v oblasti digitálních

médií, zatímco Devon měl hlavu na obchod a udržoval společnost v černých číslech. Devon byl taky její přítel a posledních pět let i přímý nadřízený. Nikdy se s ní ale nebavil příliš mnoho o soukromém životě. A Marcus pro ni představoval dokonalou záhadu.

S Marcusem nepřicházela nijak zvlášť do styku, a tak si dovolila být opatrně optimistická, když ji Devon požádal, aby ho na této schůzce zastoupila. Říkala si, možná naivně, že teď, když už jejich otec nežije, bude možná schopna vyvolat mezi těmi dvěma civilizovaný dialog. Celou firmu vlastnili společně bratři Salazarovi, takže neexistovala žádná správní rada ani striktní termín nástupu generálního ředitele. Ale jak se měsíce táhly, někteří z jejich klientů začínali projevovat znepokojení, že ještě nedošlo k žádnému jednoznačnému rozhodnutí. Boj o moc mezi Marcusem a Devonem by mohl celé společnosti velmi uškodit. Jejich podnikání vyžadovalo silné a jednotné vedení. Ale ať už se stalo na té příjezdové cestě mezi ní a Marcusem cokoli, bylo jí jasné, že pokud měla předtím malou šanci vyjednat jakési srozumění mezi bratry, teď je ta šance méně než nulová.

Marcus v ní vzbuzoval něco, nač nemá jako zasnoubená žena právo. Jeho tmavé vlasy a ještě tmavší oči se tolik lišily od těch, které měl jeho bratr. A ta vysoká atletická postava... Polkla a rychle přestala myslet na jeho tělo. Touto cestou se rozhodně ubírat nechtěla. Zvedla z vody levou ruku a hleděla na prsten s obrovským diamantem. Bylo to rodinné dědictví, které jí věnoval před dvěma lety Eliot Winthrop, když ji žádal o ruku. Pětikarátový kámen byl naprosto bezvadný, jeho plošky chytaly světlo z koupelňových lamp, a měnily ho v živý oheň. Až donedávna jejich dlouhé zasnoubení nijak nezpochybňovala, protože oba budovali svou kariéru. On v rodinné

firmě a ona u Salazar Media. Byli přátelé už od dětství, jejich rodiny zbohatly ve finančním světě a jejich členové si byli odedávna blízcí. A díky Eliotovi si také nepřipadala jako úplný outsider po skandálu souvisejícím s jejím narozením.

Lilyina svobodná matka odmítla říct svým rodičům, kdo je otcem jejího dítěte, a nakonec se i ona vzdala zodpovědnosti za své dítě. Lily zůstala u prarodičů, byly jí tehdy čtyři roky. V důsledku této situace Lily nikdy nepřipadalo, že do toho opulentního světa v Newportu, kde vyrůstala, skutečně patří. Později, na střední škole, s Eliotem chodila. Když odešel na vysokou, předpokládala, že se oba v životě posunou dál. Ale byla tak znechucená vztahy na své škole, že když ji Eliot požádal o ruku, okamžitě po té příležitosti skočila, protože věděla, že přinejmenším budou aspoň tvořit dobrý tým. Tušila, že bůhvíjaký žár mezi nimi asi nebude, ale věřila v solidní partnerství založené na porozumění a úctě. To jistě. Vždycky z jejich přátelství čerpala sílu a byla si jistá, že nakonec jednoho dne přeroste v lásku, jaká panovala mezi jejími prarodiči.

Ale zrovna teď při vzpomínce na Marcusovy oči, Lily napadlo, proč nikdy nepocítila ten zvláštní spodní proud s Eliotem. Utřela si ruce a sáhla po mobilním telefonu. Jakmile si promluví se svým snoubencem, bude schopna vypudit ten incident s Marcusem z hlavy. Až uslyší Eliotův hlas, připomene si, proč je jejich vztah správný... Navzdory tomu, že ještě nestanovili datum svatby.

Lily stiskla na svém telefonu ikonku se srdíčkem, ale její hovor šel rovnou do hlasové schránky. A jeho nahraný vzkaz neměl takovou sílu, jako kdyby s ním mohla mluvit osobně. Pokud vůbec něco, připomněl jí, kolikrát mu telefonuje, aniž by ho nakonec